

07-04-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তান সকল – ইজনে সিজনক সুখৰ খোৰাক দি থাকা, সদায় সুখত মতলীয়া হৈ থাকিবা আৰু সুখ বিলাবা, এয়াই হ'ল সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ সৎকাৰ"

***প্ৰশ্ন:-** নিজৰ উচ্চ অৱস্থা বনোৱা বিধি কি? কোনবোৰ মুখ্য কথাৰ ওপৰত ধ্যান ৰাখিব লাগে?

***উত্তৰ:-** উচ্চ অৱস্থা বনাবলৈ হ'লে - 1) নষ্টমোহা হ'বৰ কাৰণে সাহস ৰাখিব লাগে। 2) নিজৰ চাৰ্ট (দিনলিপি) ৰাখিব লাগে যে বাবাক স্মৰণ কৰা সময়ত তেওঁৰ লগত কি-কি কথা পাতিলো? কিমান সময় স্মৰণ কৰিলো? 3) নিদ্ৰাক জয় কৰোঁতা হ'ব লাগে। 4) পুৰণি শৰীৰৰ চোৱাচিতাও কৰিব লাগে আকৌ তাক পাহৰিবও লাগে। 5) দৈৱী স্বভাৱ বনাব লাগে। স্বভাৱৰ বশীভূত হৈ কাৰোকেই কষ্ট দিব নালাগে। 6) সকলো দোষ দূৰ কৰি বিশুদ্ধ হীৰা হ'ব লাগে। ৭) সকলোকে সুখ দিওঁতা সুগন্ধি ফুল হ'ব লাগে।

ওম শান্তি। জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ দিওঁতা আত্মিক পিতা বহি আত্মিক সন্তানসকলক বুজাই আছে। জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পিতাৰ অবিহনে আৰু কোনেও দিব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰাপ্ত কৰিছা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টি পৰিৱৰ্তন হ'ব। বেচেৰা মানুহে নাজানে যে পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা কোন হয় আৰু কেনেকৈ পৰিৱৰ্তন কৰিব কিয়নো তেওঁলোকৰ জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰই নাই। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰাপ্ত কৰিছা যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানি গ'লা। এয়া হ'ল জ্ঞানৰ চেত্ৰীন। চেত্ৰীনৰ এটোপালো কিমান মিঠা হয়। জ্ঞানৰো এটাই শব্দ- 'মনমনাভৱ'। সকলোতকৈ কিমান মিঠা হয়। নিজকে আত্মা বুলি জানা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাই শান্তিপাম আৰু সুখপামৰ ৰাস্তা দেখুৱাই আছে। পিতা আহিছে সন্তানসকলক স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য দিবলৈ। গতিকে সন্তানসকল কিমান সুখত থকা উচিত। কোৱা হয় যে সুখৰ নিচিনা খোৰাক নাই। যি সদায় সুখত মতলীয়া হৈ থাকে তেওঁলোকৰ বাবে সেয়া যেন খোৰাক। ২১ জন্ম সুখত থকা এয়া হৈছে সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ খোৰাক। এই খোৰাক সদায়ই ইজনে সিজনক খুৱাই থাকা। ইজনে সিজনক আটাইতকৈ শ্ৰেষ্ঠ এইটোৱেই সৎকাৰ কৰিব লাগে। এনেকুৱা সৎকাৰ আৰু কোনো মানুহে, মানুহক কৰিব নোৱাৰে।

তোমালোক শ্ৰীমতত সকলোকে আত্মিক সৎকাৰ কৰা। প্ৰকৃত সুখ বা কল্যাণৰ কামো এইটোৱেই যে কাৰোবাক পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। মিঠা সন্তানসকলে জানে যে বেহদৰ পিতাৰ দ্বাৰা আমি জীৱনমুক্তিৰ খোৰাক পাওঁ। সত্যযুগত ভাৰত জীৱন মুক্ত আছিল, পাৰন আছিল। পিতাই বহুত উচ্চ খোৰাক দিয়ে, সেইবাবেই গায়ন আছে অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ বিষয়ে সুধিব লাগে যদি গোপ-গোপিনীসকলক সোধা। এয়া জ্ঞান আৰু যোগৰ এক নম্বৰৰ কিমান বিস্ময়কৰ খোৰাক হয়। আৰু এই খোৰাক এজনেই আত্মিক শৈল্যবিদৰ (surgeon) ওচৰত আছে। আৰু কোনেও এই খোৰাকৰ বিষয়ে গমকেই নাপায়। পিতাই কয় যে মিঠা সন্তানসকল তোমালোকৰ বাবে হাতত উপহাৰ লৈ আহিছোঁ। মুক্তি, জীৱনমুক্তিৰ এই উপহাৰ মোৰ লগতহে থাকে, কল্প-কল্পই মইহে আহি তোমালোকক দিওঁ পিছত ৰাৱণে আজুৰি লয়। গতিকে এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ কিমান যে সুখৰ পাৰা বৃদ্ধি হৈ থাকিব লাগে। তোমালোকে জানা যে আমাৰ এজনেই পিতা, শিক্ষক আৰু সঁচা সদগুৰু আছে যিয়ে আমাক লগত লৈ যায়। অতি মৰমিয়াল পিতাৰ পৰা বিশ্বৰ বাদশ্বাহী পাওঁ। এয়া কম কথা নেকি! সদায় হাঁহিমুখীয়া হৈ থাকিব লাগে। ঈশ্বৰীয় বিদ্যাৰ্থী জীৱন সকলোতকৈ ভাল। এয়া এতিয়াৰেই গায়ন নহয় জানো। পিছত নতুন সৃষ্টিতো তোমালোকে সদায় আনন্দৰ উৎসৱ পালন কৰি থাকিবা। দুনিয়াই নাজানে যে সঁচা আনন্দ উৎসৱ কেতিয়া পালন কৰা হ'ব।

মনুষ্যৰতো সত্যযুগৰ জ্ঞানেই নাই গতিকে ইয়াতেই পালন কৰি থাকে। কিন্তু সেই পুৰণি তমোপ্ৰধান দুনিয়াত সুখ ক'ৰ পৰা আহিল। ইয়াততো ত্ৰাহি-ত্ৰাহি কৰি থাকে। কিমান দুখৰ দুনিয়া হয়।

পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক কিমান সহজ ৰাস্তা দেখুৱাইছে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও পদুম ফুলৰ সমান হৈ থাকা। পেচাগত কাম-কাজ আদি কৰিও মোক স্মৰণ কৰি থাকা। যেনেদৰে প্ৰেমিক আৰু প্ৰেমিকা হয়। তেওঁলোকেতো এজনে আনজনক স্মৰণ কৰি থাকে। তেওঁ তেওঁৰ প্ৰেমিকা, তেওঁ তেওঁৰ প্ৰেমিক হয়। ইয়াত এইটো কথা নাই, তোমালোক সকলো এজন প্ৰেমিকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ প্ৰেমিকা হৈ আহিছা। পিতা কেতিয়াও তোমালোকৰ প্ৰেমিকা নহয়। তোমালোক সেই প্ৰেমিকক আহিবৰ কাৰণে স্মৰণ কৰি আহিছা। যেতিয়া দুখ বেছিকৈ হয় তেতিয়া বেছিকৈ স্মৰণ কৰা। সেই গতিকে গায়নো আছে দুখত স্মৰণ সকলোৱে কৰে, সুখত কোনেও নকৰে। এই সময়ত পিতাও সৰ্বশক্তিমান হয়। দিনে-প্ৰতিদিনে মায়াও সৰ্বশক্তিমান তমোপ্ৰধান হৈ গৈ থাকে সেয়েহে এতিয়া পিতাই কয় মিঠা সন্তানসকল দেহী-অভিমানী হোৱা। নিজকে আত্মা বুজি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু লগতে দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক এনেকুৱা (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হৈ যাবা। এই পঢ়াত মুখ্য কথা হ'ল স্মৰণৰ। উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাক বহুত মৰম, স্নেহেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। সেই উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাই নতুন দুনিয়াৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁতা হয়। পিতাই কয় মই আহিছোঁ তোমালোক সন্তানসকলক বিশ্বৰ মালিক বনাবলৈ সেয়েহে এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা তেন্তে তোমালোকৰ অনেক জন্মৰ পাপ শেষ হৈ যাব। পতিত পাৱন পিতাই কয় যে তোমালোক বহুত পতিত হৈ গৈছা সেয়েহে এতিয়া তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক পাৱন হৈ পাৱন দুনিয়াৰ মালিক হৈ যাবা। পতিত পাৱন পিতাকহে মাতে নহয় নে। এতিয়া পিতা আহিছে যেতিয়া নিশ্চয় পাৱন হ'ব লাগে। পিতা দুখহৰ্তা, সুখকৰ্তা হয়। সত্যযুগত নিশ্চয় পাৱন দুনিয়া আছিল সেয়েহে সকলো সুখী আছিল। এতিয়া পিতাই পুনৰ কৈছে যে সন্তানসকল, শান্তিধাম আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰি থাকা। এতিয়া হ'ল সংগমযুগ। নাৱৰীয়াই তোমালোকক ইপাৰৰ পৰা সিপাৰলৈ লৈ যায়। নাও কেৱল এখনেই নহয়, গোটেই দুনিয়াই যেন এখন বিশাল জাহাজ হয়, তাক পাৰলৈ লৈ যায়। পিতাই মিঠা মিঠা সন্তানসকলক বুজাই যে নিজক আত্মা বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। তোমালোকেও পিতাৰ সেৱাত লাগি যোৱা। ঈশ্বৰীয় সেৱাত আছে। পিতাইহে তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক বনাবলৈ আহিছে। যিয়ে ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰে তেওঁক মহাবীৰ বুলি কোৱা হয়। চোৱা হয় কোন মহাবীৰ হয় যিয়ে পিতাৰ নিৰ্দেশ অনুসৰি চলে। পিতাৰ আজ্ঞা হ'ল নিজক আত্মা বুজি ভাই-ভাই ৰূপত চোৱা। এই শৰীৰক পাহৰি যোৱা। পিতায়ো এই শৰীৰক নাচায়। পিতাই কয় - মই আত্মা সকলক চাওঁ। বাকী এয়া হৈছে জ্ঞান যে আত্মাই শৰীৰ অবিহনে ক'ব নোৱাৰে। ময়ো এই শৰীৰত আহিছোঁ। ঋণত লোৱা হৈছে। শৰীৰৰ সহিতেহে আত্মাই পঢ়িব পাৰে। বাবাৰ বৈঠক ইয়াত হয়। এয়া হ'ল অকাল সিংহাসন। আত্মা অকালমূৰ্ত (যাক কালে খাব নোৱাৰে) হয়। আত্মা কেতিয়াও সৰু ডাঙৰ হ'ব নোৱাৰে, শৰীৰ সৰু ডাঙৰ হয়। যিবোৰ আত্মা আছে সেই সকলোৰে সিংহাসন এই ভ্ৰুকুটিৰ মাজত। শৰীৰটো সকলোৱে ভিন্ন-ভিন্ন হয়। কাৰোবাৰ অকাল সিংহাসন পুৰুষৰ হয়, কাৰোবাৰ অকাল সিংহাসন স্ত্ৰীৰ হয়। কাৰোবাৰ অকাল সিংহাসন শিশুৰ হয়। পিতা বহি লৈ সন্তানসকলক আত্মিক ড্ৰীল শিকাই। কাৰোবাৰ লগত কথা পাতিলে প্ৰথমে নিজকে আত্মা বুজি লোৱা। মই আত্মাই অমুক ভাইৰ লগত কথা পাতিছোঁ। পিতাৰ বাৰ্তা দিওঁ যে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। স্মৰণৰ দ্বাৰাহে মামৰ আতৰিব। সোণত যেতিয়া খাদ পৰে তেতিয়া সোণৰ মূল্য কম হৈ যায়। তোমালোক আত্মাসকলো খাদ পৰা বাবে মূল্যহীন হৈ পৰিলা। এতিয়া পুনৰ পাৱন হ'ব লাগে। তোমালোক আত্মাসকলে এতিয়া জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰাপ্ত কৰিছা। সেই নেত্ৰৰ দ্বাৰা নিজৰ ভাইসকলক চোৱা। ভাই-ভাইক চালে কৰ্মেন্দ্ৰিয় কেতিয়াও চঞ্চল হ'ব নোৱাৰে। ৰাজ্য-ভাগ্য ল'ব লাগে, বিশ্বৰ মালিক হ'ব খোজা যদি এইটো মেহনত কৰা। ভাই-ভাই বুজি সকলোকে জ্ঞান দিয়া। তেতিয়া এইটো অভ্যাসত পৰিণত হৈ যাব। প্ৰকৃত ভাই-ভাই তোমালোক সকলো হোৱা। পিতাও ওপৰৰ পৰা আহিছে, তোমালোকো আহিছা। পিতাই সন্তানসকলৰ সৈতে সেৱা কৰি আছে। সেৱা কৰিবলৈ পিতাই সাহস দিয়ে। সাহস ৰাখিলে ভগৱানে সহায় কৰে। গতিকে এইটো অভ্যাস কৰিব লাগে। মই আত্মা ভাইক পঢ়াওঁ। আত্মাই

পঢ়ে নহয়নে। ইয়াক আধ্যাত্মিক জ্ঞান বুলি কোৱা হয়। যি আত্মিক পিতাৰ পৰাহে পোৱা যায়। সংগমতহে পিতা আহি এই জ্ঞান দিয়ে যে নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। তোমালোক নগ্ন হৈ আহিছিলো পিছত ইয়াত শৰীৰ ধাৰণ কৰি তোমালোকে ৮৪ জন্ম অভিনয় কৰিলা। এতিয়া পুনৰ উভতি যাব লাগে সেয়েহে নিজকে আত্মা বুজি ভাই-ভাইৰ দৃষ্টিৰে চাব লাগে। এইটো মেহনত কৰিব লাগে। নিজৰ বাবে মেহনত কৰিব লাগে, আনৰ বাবে আমাৰ কি আছে-যায়। প্ৰথম আৰম্ভণি নিজ গৃহত (charity biggens at home) অৰ্থাৎ প্ৰথমে নিজক আত্মা বুজি পিছত ভাইসকলক বুজোৱা। তেতিয়া কাড় লক্ষ্যস্থানত লাগিব। এইটো তীক্ষ্ণধাৰ জমা কৰা। কষ্ট কৰিলেহে উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰিবা। কিছু পৰিমাণে সহ্যও কৰিব লাগিব।

কোনোবাই ওলট-পালট কথা ক'লে তোমালোক নিশ্চুপ হৈ থাকিবা। তোমালোক চুপ হৈ থাকিলে আনে কি কৰিব পাৰিব। চাপৰি দুয়োখন হাতেৰেহে বাজে। এজনে মুখৰে চাপৰি মাৰিলে, আনজনে চুপ কৰি দিয়া তেতিয়া তেওঁ নিজে নিজেই চুপ হৈ যাব। চাপৰি বজিলে শব্দ হৈ যায়। সন্তানসকলে এজনে আনজনৰ কল্যাণ কৰিব লাগে। পিতাই বুজাই যে সন্তানসকল সদায় সুখত মতলীয়া হৈ থাকিব বিচৰা যদি মনে মনে মোক স্মৰণ কৰা (মনমনাভৰ)। নিজকে আত্মা বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। ভাই সকলৰ (আত্মাবোৰৰ) ফালে চোৱা। ভাই সকলকো এই জ্ঞান দিয়া। এইটো অভ্যাস হৈ গ'লে পিছত কেতিয়াও অপৰাধী দৃষ্টিয়ে বিশ্বাসঘাটকতা নকৰিব। জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰৰে তৃতীয় নেত্ৰক চোৱা। বাবায়ো তোমালোক আত্মাকসকলকহে চাই। অভ্যাস এইটো কৰিব লাগে যে সদায় আত্মাকহে চাওঁ। শৰীৰক নাচাওঁয়ে। যোগ কৰোৱা যদিও নিজক আত্মা বুজি ভাই সকলক চাই থাকা যদি সেৱা ভাল হ'ব। বাবাই কৈছে যে ভাই সকলক বুজোৱা। ভাই সকলোৱে পিতাৰ পৰা সম্পত্তি লয়। এই আত্মিক শিক্ষা এবাৰেই তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলে প্ৰাপ্ত কৰা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হোৱা পুনৰ দেৱতা হ'বলৈ গৈ আছা। এই সংগমযুগক এনেকৈয়ে এৰিমনে, নহ'লে পাৰলৈ কেনেকৈ যাম। জাপ মাৰিম নেকি। এয়া বিস্ময়কৰ সংগমযুগ হয়। গতিকে সন্তানসকলে আত্মিক যাত্ৰাত থাকিবলৈ অভ্যাস গঢ়িব লাগে। তোমালোকৰে লাভৰ কথা হয়। পিতাৰ শিক্ষা ভাই সকলকো দিব লাগে। পিতাই কয় যে মই তোমালোক আত্মা সকলক জ্ঞান দি আছোঁ। আত্মাকহে চাওঁ। মানুহে মানুহৰ লগত কথা পাতে যদি তেওঁৰ মুখ খনক চাব নহয় জানো। তোমালোকে আত্মাৰ লগত কথা পাতি যদি আত্মাকহে চাব লাগে। লাগিলে শৰীৰৰ দ্বাৰা জ্ঞান দিয়া কিন্তু ইয়াত শৰীৰৰ মোহ ত্যাগ কৰিব পাৰিব লাগিব। তোমালোকৰ আত্মাই বুজি পায় যে পৰমাত্মা পিতাই আমাক জ্ঞান দি আছে। পিতাইও কয় আত্মাকেই চাওঁ, আত্মাইও কয় আমি পৰমপিতা পৰমাত্মাকেই চাওঁ। তেওঁৰ পৰা শিক্ষা লৈ আছোঁ, ইয়াকে কোৱা হয় আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ আদান-প্ৰদান, আত্মাৰ আত্মাৰ লগত। আত্মাতেই জ্ঞান আছে। আত্মাকেই জ্ঞান দিব লাগে। এয়া যেন ধাৰ হয়। তোমালোকৰ জ্ঞানতো এই ধাৰ লাগি যাব, তেতিয়া কাৰোবাক বুজালে ফটকৈ কাড় লাগি যাব। পিতাই কয় যে অভ্যাস কৰি চোৱা কাড় লাগে নহয় নে। এই নতুন অভ্যাস কৰিব লাগে তেতিয়া শৰীৰৰ মোহ ভংগ হৈ যাব। ময়াৰ ধুমুহা কমকৈ আহিব, বেয়া সংকল্প নাহিব। অপৰাধী দৃষ্টিও নাথাকিব। আমি আত্মাবোৰে ৮৪'ৰ চক্ৰ লগালো। এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হ'বৰ হ'ল। এতিয়া পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। স্মৃতিৰ দ্বাৰাহে তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ, সতোপ্ৰধান সৃষ্টিৰ মালিক হৈ যাম। কিমান সহজ হয়। পিতাই জানে যে সন্তানসকলক শিক্ষা দিয়াতো মোৰেই অভিনয় হয়। কোনো নতুন কথা নহয়। প্ৰত্যেক ৫০০০ বৰ্ষৰ পাছত মই আহিবলগীয়া হয়েই। মই বন্ধনযুক্ত হয়। সন্তানসকলক বহি বুজাওঁ যে মিঠা সন্তানসকল আত্মিক স্মৰণৰ যাত্ৰাত থাকা যদি অন্তিমৰ স্থিতিয়েই গতি হৈ যাব। এয়া অন্ত কাল হয় নহয়নে। মোকেই স্মৰণ কৰা যদি তোমালোকৰ সংগতিহে যাব। স্মৰণৰ যাত্ৰাত ভৰি শক্তিশালী হৈ পৰিব। এই দেহী-অভিমানী হোৱাৰ শিক্ষা এবাৰেই তোমালোক সন্তানসকলে প্ৰাপ্ত কৰা। কিমান যে বিস্ময়কৰ জ্ঞান হয়। বাবা বিস্ময়কৰ হয় গতিকে বাবাৰ জ্ঞানো বিস্ময়কৰ, যি আৰু কোনেও ক'ব নোৱাৰে।

এয়া হ'ল তোমালোক ব্ৰাহ্মণৰ সৰ্বোত্তম উচ্চতকৈও উচ্চ কুল। এই সময়ৰ তোমালোকৰ জীৱন অমূল্য হয় সেয়েহে এই শৰীৰৰো ধ্যান ৰাখিব লাগে। তমোপ্ৰধান হোৱাৰ কাৰণে শৰীৰৰ আয়ুসো কম হৈ গ'ল। এতিয়া তোমালোক যিমান যোগত থাকিবা, সিমান আয়ু বাঢ়িব। তোমালোকৰ আয়ু বাঢ়ি-বাঢ়ি ১৫০ বছৰ হৈ যাব সত্যযুগত, সেয়েহে শৰীৰৰো ধ্যান ৰাখিব

লাগে। এনেকুৱা নহয় যে এইটো মাটিৰ পুতলা হয়, ক'ৰবাত শেষ হৈ যাব, নহয়। ইয়াক জীয়াই ৰাখিব লাগে। এইটো অমূল্য জীৱন হয় নহয়নে। কিবা বেমাৰ হয় যদি তাৰপৰা অশান্ত হ'ব নালাগে। তাকো কোৱা শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। যিমান স্মৰণ কৰিব সিমান তাৰ পাপ ভস্ম হৈ গৈ থাকিব। তাৰ সেৱা কৰিব লাগে। জীয়াই থাকক, শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি থাকক।

সন্তানসকলৰ মাজত নষ্টোমোহা হ'বৰ বাবে সাহস থাকিব লাগে। ফটকৈ নষ্টোমোহা হৈ যাব লাগে। বেহদৰ পিতাক পালা যেতিয়া তেওঁৰ পৰা পুৰা আশীষ ল'ব লাগে। বাবাই সন্তানসকলক বুজাই যে চাৰ্ট (দিনলিপি) ৰাখা। বাবাক স্মৰণ কৰাৰ সময়ত বাবাৰ লগত কি কথা পাতিলো? কিমান বাবাৰ মহিমা কৰিলোঁ, ভোজনৰ সময়ত কিমান সময় স্মৰণ কৰিলোঁ, পিছত পাহৰি গ'লো। নিজৰ অৱস্থাক উচ্চ বনোৱাতো বহুত জৰুৰী, নিদ্ৰাক জয় কৰোঁতা হ'ব লাগে। স্মৰণক বঢ়াই যোৱা। আনকো শিকাই গৈ থাকা, ইয়াত নষ্টোমোহা নিশ্চয় হ'ব লাগে। পুৰণি শৰীৰক পাহৰিব লাগে, পিতাৰ হ'লা যেতিয়া তেওঁকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। যি পিতাই আমাক হীৰাৰ দৰে বনাই তেওঁক কিমান মৰমেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। নিজক নিৰীক্ষণ কৰিব লাগে যে মোৰ দৈৱী স্বভাৱ আছেনে? মানুহক স্বভাৱে বহুত অশান্ত কৰে। প্ৰত্যেকেই নিজৰ তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰাপ্ত কৰিছে, গতিকে তাৰ দ্বাৰা নিৰীক্ষণ কৰিব লাগে। মোৰ স্মৰণ বাবাৰ ওচৰলৈকে গৈ পাইছেনে? যিবোৰ দোষ আছে তাক উলিয়াই বিশুদ্ধ হীৰা হ'ব লাগে। অলপমানো দোষ থাকে যদি মূল্য কম হৈ যাব, সেয়েহে কষ্ট কৰি নিজৰকে মূল্যৱান হীৰা বনাব লাগে। বাবাই জানে যে কৰ্মাতীত অৱস্থাতো পিছলৈ ক্ৰম অনুসৰি আহিবই। তথাপিও পুৰুষাৰ্থ কৰাৰ কাৰণেতো বাবাই ক'বই নহয়নে। ক্ৰমিক পুৰুষাৰ্থ অনুসৰিয়েই বাবাও মৰমৰ হ'ব যিয়ে আনকো সুখ দিওঁতা সুগন্ধি ফুল হয়, তেওঁ লুকাই থাকিব নোৱাৰে। পিতাই তথাপিও সন্তানসকলক কয় যে মিঠা সন্তানসকল মোকেই স্মৰণ কৰা যদি খাদ ওলাই যাব। পিতাক স্মৰণ কৰি হৃদয় একেবাৰে শীতল হৈ যাব লাগে। পিতাৰ স্মৃতিয়ে আমনি কৰিব লাগে। বাবা, মিঠা বাবা, আপুনি আমাক কিহৰ পৰা কি বনাই আছা! আৰুতো কোনোৱেও নাজানে তোমালোক কি হ'বলৈ গৈ আছা। গতিকে এনে মিঠা বাবাক বহুত মৰমেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। কোনো বন্ধনযুক্ত লোকে বহুত স্মৰণ কৰে। গম নাপাওঁ কেনেকৈ নিজক এৰুৱাই আহে। তেওঁলোকৰ যিমান মৰম আছে সিমান অন্য সন্তান সকলৰ নাই। একদম বাবাক স্মৰণ কৰি স্নেহৰ চকুৰ পানী বোৱাই দিয়ে। বাবা আপোনাক কেতিয়া লগ পাম! বিশ্বৰ মালিক বনাওঁতা বাবা, অ' বাবা কেতিয়া আহি সম্মুখত ল'গ কৰিম! এনেকৈ বহুত মৰমেৰে বাবাক স্মৰণ কৰে। সকলো দুখ দূৰ কৰোঁতা বাবা আপুনি আমাক কিমান সৌভাগ্যশালী বনাই আছে, আপুনি আমাক বিশ্বৰ মালিক বনাই। স্মৰণৰো শক্তিও তেওঁলোকে বহুত পায়। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলক মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ :-*

- (1) কোনোবাই উল্টা কথা কয় যদি চুপ হৈ থাকিবা। মুখৰ চাপৰি বজাব নালাগে। সহ্য কৰিব লাগে। এজনে আনজনৰ কল্যাণ কৰিব লাগে।
- (2) জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰৰ দ্বাৰা আত্মা ভাইক চাব লাগে। নিজক ভাই বুজি ভাইক জ্ঞান দিব লাগে। আত্মিক ড্ৰীল কৰিব আৰু কৰাব লাগে। নিজৰ বাবে মেহনত কৰিব লাগে, আনক চাব নালাগে।

***বৰদান :-** সমাহিত কৰি লোৱা আৰু সামৰি লোৱাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা একাগ্ৰতাৰ অনুভৱ কৰোঁতা সাৰ স্বৰূপ হোৱা।

দেহ, দেহৰ সম্বন্ধ বা পদাৰ্থৰ বহুত ডাঙৰ বিস্তাৰ হয়, সকলো প্ৰকাৰৰ বিস্তাৰক সাৰ ৰূপত আনিব কাৰণে সমাহিত কৰিব পৰা বা সামৰি ল'ব পৰা শক্তি লাগিব। সকলো প্ৰকাৰৰ বিস্তাৰক এক বিন্দুত সামৰি

লোৱা। মইও বিন্দু, পিতাও বিন্দু, এক পিতা বিন্দুত সকলো সংসাৰ সোমাই আছে। গতিকে বিন্দু ৰূপ অৰ্থাৎ সাৰ স্বৰূপ হোৱা মানে একাগ্ৰ হোৱা। একাগ্ৰতাৰ অভ্যাসৰ দ্বাৰা চেকেণ্ডত য'লৈকে বিচৰা, যেতিয়া বিচৰা বুদ্ধি সেই স্থিতিত স্থিতি হ'ব পাৰিব।

*প্ৰোগান :- যি সদায় আত্মিকতাৰ স্থিতিত থাকে তেওঁৱেই আত্মিক গোলাপ হয়।

!!ওম শান্তি!!
